
Modré z Nebe

Adéla Vaníčková

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2017

©Jan Šuba-Makniha.cz

©Všechna práva vyhrazena!

ISBN 978-80-7548-45-3 (pdf)

ISBN 978-80-7548-46-0 (ePub)

ISBN 978-80-7548-47-7 (MOBI)

Modré z Nebe

Husté provazy letního deště svlažovaly taškové střechy rozpálené z odpoledne, kdy bylo slunce nemilosrdnější než jindy. Kapky bubnovaly v rytmu zároveň do listů všudypřítomného lesa a do parapetu několika málo roztroušených domečků vesničky. Měsíc byl zastíněn hustými mračny, světlo tedy měl na starost zanedbatelný počet venkovních lamp u kamenité cesty a v nepravidelném intervalu blikající billboard maličké benzinové pumpy s jedním stojanem a skromnou samoobsluhou, u které si mohl být leckdo jistý, že o ní pěknou řádku dní žádné auto nezavadí.

Možná proto, že místní obyvatelé měli málokdy vůz, a když už jej měli, jezdili s ním leda nakupovat, nebo proto, že si jí většinou nikdo nevšiml. I přesto zde seděli střídavě dva prodavači, kteří obstarávali NONSTOP provoz.

Noční směna po osmi hodinách proložená krátkou pauzou byla momentálně přidělena nerudnému vyzáblému staříkovi se směšným šedivým knírem a jmenovkou Antonín. Hrdinně se ujal počítání blesků na nedaleké louce. Přes stromy nebyla vidět, ale on dobře věděl, že tam je. Seděl s hlavou podepřenou pravou paží, jejíž loket se nepatrně klouzal po hromádce časopisů, které od začátku směny stihl přečíst. Znuděně se točil na vysoké židli sem a tam a snažil se pobrukovat jakousi píseň z let již dávno uplynulých.

Z jeho depresivního klidu by ho nedokázal probrat ani náhlý požár. Nic ho nedokázalo vyrušit. Nic, až na zákazníky.

S rozrušeným trhnutím Antonín zareagoval na stolní zvonek: „Co si budete přát?“

Před ním stál nejpodivnější pár, jaký si dokázal představit. Kolem čtyřiceti let starý muž s nažehleným tvídovým sakem za sebou táhl o něco mladšího člověka v poutech.

Tažený se znechuceně rozhlížel po regálech s prošlou zmrzlinou, zatímco druhý muž v popředí rozhodně pronesl, že potřebuje zaplatit za benzín.

Pumpař jen chvíli nevěřičně hleděl, že má opravdu koho obsloužit, ale hned se vzpamatoval, aby se zeptal, jestli bude platit hotově či kartou. Než stačil starší muž odpovědět, byl odstrčen tím druhým v poutech: „Proč tu máte zvonek, když jediná místnost, do které můžete odejít, je záchod?“

Mužův hlas byl uklidňující, ale na jeho intonaci Antonínovi přeci jen něco vadilo. Blondatý zákazník odstrčil mládence zpět za sebe a krátce se na prodavače usmál: „Hotově.“ Poté se lenivě a přísně podíval na vězně. Ten jen s výmluvným výrazem pokrčil rameny.

Prodavač neměl s pokladnou moc praxe, takže mu interakce s ní trvala dobrých pár minut. Možná by mu to šlo lépe, kdyby ho ten mladší stále neatakoval dotazy: „Je na tom záchodě okno, kterým by se protáhl útlý, leč svalnatý dospělý muž?“

„Ano, to je, ale...“

Spoutaný si stoupl vedle vězňatele: „Strážníku, potřebuji čůrat.“

Čtyřicetiletý džentlmen se prudce otočil, aby ho okřikl, ale nezněl našťvaně, spíš udiveně a krapet otcovsky: „Sebastiáne!“

Sebastián zas jen pokrčil rameny: „Bylo by trapný, to nezkusit.“

Pokladní se pokaždé, když se na něho jeden z dvojice podíval, snažil nějak zamaskovat, že je celou dobu zvědavě pozoruje. Zabrousil raději pohledem na auto, kterým podivní

přijeli. Nebyl schopen v té tmě rozeznat barvu, ale policejní nebylo. Jedna věc mu však připadala ještě divnější: „Přijeli jste ze severu.“

„No a?“

„Víte, že tahle cesta je po pár seti metrech slepá?“

Sebastián se snažil nebýt odstrčený stranou, tak si troufale opřel lokty o pult, zadíval se na pokladniho a s naléhavou důležitostí ve tváři zopakoval slova policisty: „No a?“

„No...“ Antonín litoval, že nebyl zticha, protože ho výraz muže v poutech děsil: „Jen mě nenapadá, kam byste tak mohli jet.“

„Jedeme do motelu.“

„Aha. Tak to jo,“ znervózněl prodavač a začal něco mačkat, aniž by věděl, co dělá: „Já myslím,“ nedůvěřivě a nepatrně krátce pohlédl na opírajícího se v poutech a jeho společníka, „že jste od policie.“

Sebastián udiveně svažtil obočí a policista začal zarytě odmítat jakékoliv připuštění nechutné představy k jeho čisté mysli: „Já jsem od policie, co jste si sakra myslel?!?“

Pumpař na obranu zvedl ruce a raději se rozrušenému státnímu úředníkovi snažil nedívat do očí.

„Jedeme do motelu z úplně, ale úplně jiných důvodů. Perverzáků!“

„Dobrá, já vám věřím, jen mě nenapadá, proč jedete sami dva do motelu. V noci,“ konečně se mu podařilo otevřít kasu. „V poutech.“

„To je tajné.“

Nebylo to vůbec tajné, jen se o tom policista nechtěl bavit. Sebastián nebral na vězňatele ohled, jen laškovně zvedl obočí a jemným zvýšeným hlasem vše pokazil: „Jede řešit vraždu, zlato.“

Daliborovi Poštolovi zbýval rovný rok, než mu bude pětáctýřicet. Měl dvě dcery, spořádanou ženu a velmi dobrou práci. Velmi dobrou ve smyslu, že vydělával dost peněz na uživení rodiny. Byl právníkem, a jelikož se mu v poslední době zrovna moc nedařilo, byl nucen jet za malicherným případem jedné rozhádané postarší paní a jejího bývalého manžela. S nechutí musel už tři noci přespát v motelu ‚Modré z Nebe‘, který už dávno ztratil modrou omítku a k pověstnému pohodlí jako v nebi, měl co do motelů na světě asi nejdál. Pojmy jako čerstvá snídaně, uklízečka nebo alespoň splachovadlo tu nejspíš vůbec neznali a ke ztrátě poslední hvězdičky jim chybělo snad už jen to, aby někdo někde našel pod peřinou zdechlinu.

Stalo se. Zdechlinou byl jakýsi obtloustlý pán v obleku střelen zblízka a titul nálezce si hrdě připsal Dalibor Poštol.

Seděl teď mlčky v náhradním, popravdě stejně strašlivě páchnoucím pokoji, a hleděl na oprýskanou zeď bez jediného obrázku. Podle výrazu mu buď probíhal celý život před očima, nebo snědl jednu z těch zkažených večeří. Protože na jídlo po hrůzném objevu neměl ani pomyšlení, musela to být první možnost.

Bylo mu smutno po rodině. Neviděl je už čtyři dny, ani jim nemohl zavolat, protože v okruhu snad pěti set metrů nechytil signál. Přemítal, zdali má sejít dolů na recepci, jestli se tak barovému pultíku s pevnou telefonní linkou a věčně spící plnoštíhlou dcerou majitele dalo říkat. Nakonec si to rozmyslel, protože nohy by ho stejně neposlouchaly, a hodil sebou na postel, ze které se okamžitě zvedl oblak prachu.

Nevěřicně vyvalil oči a měl obavu, jestli se může pohnout, aniž by na něho z peřin něco nevyskočilo. Vyskočil odtamtud však sám, když do jeho pokoje vtrhla téměř bez varování mladá policistka.

Vypadala, jako by na sobě měla uniformu poprvé a měla z ní irelevantní dětskou radost, jak se neustále usmívala. I když měla hubenou a drobnou postavu, její tváře byly plné a červené jako by jí právě někdo nafackoval: „Pane?“

Dalibor se ztrápeně otočil: „Ano?“

Policistce zmrznul úsměv a chvíli přemýšlela, co chtěla říct, a tak se začala červenat ještě víc: „E...chcete s něčím pomoci?“ vítězoslavně se jí rozzářily velké modré oči a na jejích rtech se zpět objevil nejistý úsměv. Nevěděla, jak má stát, než jí Dalibor Poštoľ odpoví, a tak si střídavě mnula ruce a odebírala tenké pramínky zlatých vlasů z čela, které jí neposedně vypadávaly z velké policejní čepice.

„Jak byste mi asi tak mohla pomoci?“

Mužův hlas byl ironický a hrubý, policistka tedy vypadala dotčeně. Vytratila se z ní veselost a trochu zkrotla. Sklonila hlavu a naposled zamumlala: „Za chvíli přijde vrchní policejní detektiv. Bude vás chtít dole vyslechnout.“

Na ta slova se za ní zabouchly dveře a Libor zůstal opět sám. Se steskem a s neuvěřitelnou depresí složil hlavu do dlaní a prostě se snažil neplakat.

„Modré z Nebe? Proč má většina motelů v názvu modrou barvu?“

Sebastián si ze zadních zamřížovaných sedaček prohlížel polorozpadlý nápis na rozlehlé třípatrové budově. Policejní detektiv vytáhl klíčky ze zapalování a pohlédl na tytéž rozvaliny s parkovištěm a dřevěnou stodolou: „Nevím...modrá přináší klid duši.“

„To je žlutá, ne?“

„Ne. A navíc, jak ti zní Žluté z Nebe?“

„Jako reklama na pisoáry.“

Policista se na chvíli odmlčel a přemýšlel nad Sebastiánovými slovy, pak jen zavrtěl hlavou a otevřel dveře. Zvenku se naklonil zpátky dovnitř a přes mříž promluvil na podivně se usmívajícího vězně: „Nikam nechod', za pár hodin jsem tady.“

„Hodin?“ vyhrkl zadržovaný nevěřicně na vrchního vyšetřovatele, který otevřel jeho dveře, aby mu mírně stáhl okénko. Sebastián cítil, jak několik drobných kapek dopadlo na jeho bundu a zadíval se na vězňitele jako odložené štěně: „Vážně? To mi už rovnou můžeš dát klíčky.“

Policista zabouchl dvířka. Sebastián z něj viděl jen trup a ruku, jak něco hledá v kapse, nakonec se s úsměvem sehnul: „To by bylo až moc snadné, nemyslíš?“

Vězněný zůstal sám a zamyšleně se kouzl do rtu.

Když mladá policistka, tatáž, jako byla u Dalibora, viděla promoklého detektiva, jak se trmácí se po příjezdové cestě, pohotově vyběhla s rodinným deštníkem. I pod ním se choulil do saka a přivíral oči, i když nevěděl proč, protože víčka už mu kapky nedráždily. Střídavě se díval na veselou důstojnici držící rukojeť potřhaného deštníku a za sebe na firemní vůz, jak Sebastián s úsměvem přestal kopat do mříže, hned co viděl, že je pozorován. Místo aby zasáhl, či cokoliv řekl, zakroutil hlavou a ušklíbl se.

„Lucie Majorová, byla jsem přidělena jako vaše asistentka.“

Detektiv hleděl zaskočeně na dívku, která si stoupla s deštníkem na schůdek pod stříšku, zatímco ho nechala na dešti. Hned si to uvědomila a roztržitě zavřela deštník. Jako obvykle vše se širokým výmluvným úsměvem jen ustoupila policistovi, který chtěl dovnitř: „Jsem vrchní detektiv Martin Nehet a byl bych zpočátku velmi rád, kdybyste mě obeznámila se situací.“

Společně procházeli velmi dlouhou chodbou, která byla tak úzká, že nemohli jít vedle sebe, aniž by se dotkli podezřelé plísně na stěnách.

„No... před necelou půlhodinkou tady jeden pán našel v pokoji mrtvolu, je tady dole v jídelně, až ho budete chtít vyslechnout.“

„Aha, dobře. To počká. Co dál?“

„No, totožnost těla zatím neznáme, koronerovi chvíli trvá, než vstane z postele a to víte, při takovém dešti...“

„K věci!“

Konečně měli chodbu za sebou, vydali se doleva a po pravé straně odbočili na vzrající schody.

„Jistě, pane... někdo ho střelil z malé vzdálenosti do hlavy a tělo pak přikryl pod peřinu.“

„Přikryl ho pod peřinu? Proč by ho vrah přikrýval pod peřinu?“

„Nevím, pane. Možná zpanikařil.“

„To je dobrá úvaha...“ detektiv Nehet se zastavil na konci schodů a snažil si vybavit dívčino jméno. Ta mu ho jen s radostí připomněla: „Majorová, pane.“

„Jo! Ano! Jasně. Už si vzpomínám a prosím, přestaňte mi říkat pane, nejsme na vojně.“

„Jistě, pane.“

Martin hluboce vzdychl a pustil Lucii před sebe. „Tohle je ten pokoj,“ ukázala policistka deštníkem na olivově zelené dveře s modrým číslem ,16‘.

„Jak to, že ty dveře nikdo nehlídá?“

„No... popravdě jsme na to nějak nepomysleli.“

Nehet otevřel dveře a vybafla na něho nepřesně překřížená červenobílá policejní páska se zelenými nápisy. „Proč jste... Ach, to je fuk.“

Jedním švihem roztrhl pásku a vstoupil dovnitř.

Pokoj byl v hrozném stavu, jak se dalo očekávat, a ke zdejšímu pachu přibyl další z tlejícího těla ve žlutě květovaných peřinách.

„A kdepak jsou další strážníci?“

„Nejspíš v kuchyňce, pane, dávají si kávu.“

Nehet neměl příliš v lásce laxnost policejních sborů z vesnických okresů, ale viděl, že dívka byla krotké a jemné povahy, tak se před ní raději nerozčiloval.

„Skvělé. Dobrý nápad. Počkám na koronera a mezitím si dám presu.“

Na ta slova zavřel dveře a ještě chvíli byl nucen hledět na Majorovou, než jí došlo, že po ní chce uvařit kávu. Následoval ji lenivým krokem dolů, když s rychlým trhnutím a jakousi formou poklony vystartovala do kuchyně, a celou dobu nad ní kroutil hlavou.

Stále spoutanému Sebastianovi se konečně podařilo vykopnout mříž. Za normálních okolností by se mu to jistě nepovedlo, ale tahle byla umístěna na přední sedadla jen provizorně.

I přesto ho noha bolela, ale za svobodu to byla daň jen velmi nízká. Přesně věděl, kde mu nechal policista klíček od pout. Sáh do přední přihrádky a rázem byl volný, protože měl s otvíráním pout praxi. Udělal si čas, aby si oddechl, že byl klíč na správném místě, a promnul si podrážděné zápěstí.

Pak se přehraboval všude možně- vytahoval a zase zandával nejrůznější předměty od žluté bezpečnostní vesty, až po nůžkový hever. Nejvíce ho ale zaujal obušek, ani nevěděl, že ho detektiv používá. Z poloviny jej zasunul do mezery mezi okénkem a dveřním rámem a použil ho jako páčidlo. Když si byl jistý, že už se mezerou protáhne, obušek odhodil a započal prohnání plán útěku.

V okénku se zasekl. Pršelo mu na hlavu a hrudník. Uražen svou vlastní hloupostí a nerozvážeností hleděl na zataženou oblohu. Z poklidného rozjímání nad tím, jak se dostat ven ho vyrušil zvuk pneumatik brousící vlhké oblázky na kamenitém parkovišti u motelu. Rychle se otočil a zhroutil se, když spatřil policejní vůz. Nabyl dojmu, že ho naštěstí ještě neviděli, a se zařatými zuby se mu konečně podařilo vyprostit.

Dopad nebyl příjemný a ještě chvíli zůstal ležet na zemi s vyraženým dechem. Zakuckal se, posadil a pohotově se rozhlédl. Jediné místo, kam mohl jít, a neznamenalo by to ztratit se v temných lesích nebo nezapadnout zpět do spárů policie, byl motel. Vydal se tedy přímo a bez otálení velkou rychlostí k cestě, jež vedla za motel, s nadějí, že se mu tam někde podaří ukrýt.

Dalibor Poštol seděl v místnosti, která se do motelu ani trochu nehodila, protože byla nově nahozená a obložená dřevem, kde se dalo. Uprostřed stálo asi pět kulatých stolů se čtyřmi místy, šestý byl obdélníkový a přiřazený k vysoké zeleně kostkované pohovce. Právě toto místo okupoval Dalibor.

Otráveně si prohlížel malé záclonky v půli dvou oken, mezi nimiž se tyčil široký sloup s nástěnnými hodinami. Červené ručičky hlásaly čtvrt na deset. Vyndal si zpoza pyžamové gumy mobilní telefon, aby se ujistil, zda by v jídelně náhodou neměl signál. Neměl a to pro něho znamenalo další minuty úmorné nudy. Iritovalo ho to o to víc, že všude kolem bylo tolik živo.

Skrz výdejní okénko zahlédl, jak se ke třem skvěle se bavícím policistům přidali další dva. Místo jejich hovoru o nově zavedené vyhlášce se rozhodl vnímat zvuky přírody. Otočil se tedy k oknu po své levici. Čekal jen les, kapky a sem tam nějaký blesk. Místo toho se neuvěřitelně lekl Sebastiána klepajícího na sklo.

Když viděl, jak žalostně vypadá, raději mu otevřel. Ihned ho svlažil letní vánek, vzduch o tolik příjemnější oproti přetopenému vnitřku. „Kdo jste?“

Poštol se distancoval od Sebastiána hned, co si k němu drze přisedl a to hlavně kvůli nechutnému blátu, co měl na podrážkách, jimiž se o něho málem otřel: „Kdo jste vy?“

„Svědék, říká vám něco hlavní vchod?“

Sebastián se upřeně soustředil na Dalibora. Muž kolem čtyřicítky, menšího vzrůstu, tělnatější, vlasy po stranách prořídle, jinak velmi vitální na to, že právě vstal. Vrások jen minimum- jeho obličej však zdobily nehezské pytle pod očima. Nejvíce ho na něm však zaujalo

pruhované červeno modré pyžamo. Přestal si ho prohlížet a obrátil svou pozornost k policistům. „Ale ano, říká... prováděl jsem průzkum, zda se tu někde neskrývá pachatel a už jsem byl líný se vracet.“

Sebastian uměl výborně lhát, ale teď se ani nesnažil. Plácl do dlaní a nenápadně chtěl naznačit, že odchází, Dalibor na něho však nepředstavitelně tupě zíral: „Co? Co je? Co tak koukáte?“

„Vy jste policista?“

„Ano. Není to zjevné? Jsem policejní detektiv.“

„Vážně?“ v Daliborovi svítila jiskra naděje: „Tak to mě už konečně vyslechnete, že?“

Sebastián zachovával klid, jen si nervózně promnul ruce a pomalu pokýval hlavou: „No jo. Jasně, tak spusťte.“

„Takže začnu od začátku.“ Posluchač si jen arogantně odfrkl, ale Dalibor se nedal zaskočit a pokračoval: „Přijel jsem sem za prací projednat jistý malicherný spor... jen menší případ. V práci se mi teď moc nedaří, víte, jsem právník.“

„A já...“ Sebastián Baron doufal, že ho nezná, neudá, či neprohlédne, ale že to vyjádřil nahlas, toho si ani nevšiml. Jak vidno, ani Poštol: „No... jinde jsem se tu ubytovat nemohl. Už jsem tu třetí noc a pokaždé odjedu na celý den řešit svou práci, ale tím vás nebudu zatěžovat... na přespání mi to bohatě stačí, až na ty společné sprchy, ty jsou...“ místo posledních slov se oklepal.

Sebastián se ho snažil popohnat, protože věděl, že praví policisté, které sledoval, dopijí svou kávu za pár okamžiků. Dalibor však pokračoval stejným tempem: „A dneska jsem se právě vrátil a šel rovnou do sprch... radši totiž nosím všechny věci s sebou všude v kufříku, nechci, aby mi je ukradli a do zdejších skříní bych to nedal. Chápete. Takže už jsem byl v pyžamu, přijdu na pokoj a chci si lehnout a...“

Svědék se na chvíli odmlčel. Na všechno si vzpomněl. Zrudla mu líčka a ustál to jen s mírným třesem v hlase: „Viděl jsem tam ty hrbolky, ale ani v nejhorším snu by mě nenapadlo, že to bude mrtvola... teda aspoň ne lidská.“

Sebastián zpozorněl: „Pod peřinou? Někdo ji udusil?“

„Ne, střelili ho.“

„A on byl pod peřinou?“

„Ano, vy jste ho snad neviděl?“

Baron zvědavě pátral Daliborovi v obličeji, jakoby od něho chtěl slyšet, že si dělá legraci. Sám sebe přesvědčoval, že je hloupý, a nevěděl, proč to dělá. Podobná zvědavost a nerozváženost ho přeci přivedly do problémů, ve kterých se nyní nachází. Tak proč si to dělá ještě horší? Zkrátka si nemohl pomoci: „Zaved'te mě prosím k mrtvému.“

U pokoje nestála žádná stráž, jak Sebastián doufal, takže mohl v klidu a přímo s dětskou radostí otevřít pokoj ,16'. Těšilo ho, že může konečně vejít do cizího pokoje, aniž by vážně porušil zákon. Jako první si všiml zbytků policejní pásky na futrech. Podivil se tomu, jelikož od nálezů těla uplynula asi hodina a tělo bylo stále zde.

„Nebude vám doufám vadit, když počkám venku?“ Daliborovi se udělalo nevolno a odporný pach mu nijak zvlášť neprospíval. Dřepł si a opřel se o stěnu. Pěstí si zakryl ústa, aby

se nepozvracel a jen sledoval Sebastiana, jak prozkoumává každičkový detail neudržovaného pokoje.

Mrtvý muž měl na sobě tmavomodrý a jistě velmi drahý oblek. Límeček neměl dopnutý až nahoru, což by s jeho tučným podbradkem ani nešlo. „Nemá kravatu...“ Baron to říkal potichu a víceméně pro sebe, připadal si tak důležitě: „To asi znamená, že nemá oblek pro formální účely, ale pro jiné příležitosti... musí to být zazobanec.“

Dalibor to v chodbě slyšel jako nesouvislé mumláni, tak jen přikyvoval.

Na boty mrtvole vidět nebylo, protože zůstala přesně tak, jak ji zanechal Poštol. Odkrytý trup, hlava a levá paže. Tělo bylo zarovnané podle spodního rámu postele. Sebastian by i věřil, že zemřel ve spánku, nemít tak hrozivě vytřeštěné oči a to oblečení.

Zkusil se zaměřit na střelnou ránu, ale musel na chvíli odvrátit zrak. Pohled na mrtvolu mu už tak nedělal dobře, natož rozšklebená krvavá rána uprostřed něčí hlavy. Uměl střilet docela dobře. Věděl, jak vypadá polystyren, meloun, telecí, ba i lidský trup zasažený kulkou, ale nikdy ne lidské čelo. Nakonec se přeci jen vzmušil a se zatajeným dechem se podíval na nešťastníkovu zohyzděnou tvář.

Přesně takové díry nechávala kulka malé ráže vystřelena na krátkou vzdálenost do kravského boku. Byl zabit přímo v posteli, ze zátylku mu vytekla značná část krve na zažloutlé prostěradlo.

„Žádné známky zápasu... lehnul si dobrovolně? Vrah ho možná donutil nebo...“ Sebastián se usmál na v obličejí zeleného Dalibora: „...nebo ho k tomu přiměla nějaká dáma.“

Myšlenka na dámy se Sebastiánovi obzvláště zamlouvala. Měl k něžnému pohlaví velice kladný přístup a vůbec mu nevadilo, že jde o vražedkyni, právě naopak ho případ začínal zajímat čím dál tím víc.

„Proč ho ale u všech svatých přikryla peřinou? Kde ta peřina byla, když ho picla?“

Baron zkoprněl, protože dostal nápad: *Pokud ho na lůžko dostala dáma a neměl peřinu, proč by měl mít kalhoty.* Váhal, ale zvědavost zvítězila. Nadzdvihl peřinu, ale pohled v příštích sekundách se mu moc nelíbil.

Nemýlil se.

Kalhoty byly pryč. „Hle, nač jsou dobré roky strávené bez kalhot,“ usmál se sám pro sebe. Okamžik, který rozhodl o tom, že zůstane v tomhle zapadákově.

U motelu zaparkovala sanitka a vystoupil z ní středně vzrostlý, pohublý třicátník s odstávajícíma ušima. V ruce si pevně držel jakousi hnědou koženou brašničku a snažil se co nejrychleji opustit děšť. Koroner. Bylo na čase vyslechnout svědka.

Dalibor v duchu proklínal policii, když byl poslán zpět do jídelny. Nejprve ho nechají tak dlouho čekat, poté ho hrubě vyslechnou, donutí ho prožít trauma s mrtvolou a krátce na to je mu řečeno, že bude vyzpovídan ještě jednou.

Neochotně vypověděl Nehetovi vše jako Sebastiánovi a nakonec skončil i v té samé místnosti. To pro Libora znamenalo strávení dalších patnácti minut klečením na chodbě a přemáháním sebe sama se nepozvracet.

Celá armáda policistů se vrhla se vším možným náčiním a technikou na jeho bývalý pokoj. Až na Lucii Majorovou na svědka nikdo nebral ohledy: „Já vím jaké to je. Když jsem poprvé viděla mrtvolu, museli mě křísit.“

„Vážně?“

Lucie s úsměvem pokývala hlavou a chtěla si k němu kleknout, když jí v tom zabránil Nehet: „Vy... jak se to jmenujete?“

Důležitě se napřímila: „Majorová, pane.“

„Jo, jo. Správně. Pojd'te sem.“

Policistka poslušně přicupitala k detektivovi a stále jí při tom nemizel úsměv ze rtů. Poštol si smutně zakryl oči a složil hlavu ke kolenům. Jen letmo poslouchal hádky policistů provázené Nehetovými nadávkami.

Koroner pečlivě prohlédl odkrytou část mrtvoly a pak se podíval pod peřinu. Byl na lidské tělo zvyklý, ani nevypadal nějak zvlášť překvapeně, přesto ho to zarazilo: „Pane Nehete?“

Martin už o něco překvapenější byl a dával to svými citoslovci pořádně najevo. Když se konečně uklidnil, požádal jednoho policistu, aby řádně zaznamenal jeho slova: „Oběť nemá kalhoty. S největší pravděpodobností mu je vzal vrah, nejspíš protože na nich bude důkaz, který by ho usvědčil-pachatelova krev nebo jiná jeho DNA...“

Dalibor zbystril: „Ten druhý detektiv došel k jinému závěru, nemluvil jste s ním?“

Nehet velice rozčileně vyšel před dveře: „Druhý detektiv?“

„Ano, ten druhý, co mě vyslychal před vámi. Byl na obhlídce, zatímco jste si v klidu pili kávičku.“

„Vy jste právník, že jo?“

Dalibor netušil, kam tím nervózní Nehet míří: „Jo.“

„Určitě jste ho požádal o odznak, je to tak?“

„No... to ne, ale ani vás...“

„Jste idiot,“ konstatoval Martin a bez jakýchkoliv dalších slov seběhl po schodech a chodbou ven ke svému vozu.

„Proč je tu to auto?“ za Nehetem vyběhla ven Lucie, ale k ní vůbec nemluvil, naopak by byla velká chyba, kdyby to slyšela. Podíval se zoufale přes zadní i přední okénko a pak praštil hlavou o kapotu: „Blbče. Blbče. Měls odjet, ne se zas do toho zaplést.“

„Promiňte, pane, stalo se něco?“

Martin zkoprněl a snad poprvé v životě nevěděl, co má říct podřízenému. Nemůže jen tak tvrdit, že se běžel nadýchat čerstvého vzduchu, takže i když nechtěl, musel to oznámit: „Uprchlý trestanec. Někde v této oblasti se nachází trestanec Sebastian Baron. Běloch, asi sto sedmdesát pět centimetrů vysoký, hubený, tmavě hnědé vlasy, světlé hnědé oči. Naposledy byl spatřen v džínách, šedém triku a tmavě hnědé džínové bundě. Neustále nosí takový trapný dřevěný náhrdelník kolem krku, o kterém tvrdí, že mu přináší štěstí, ale až ho zabiju, tak mu bude na nic.“

„Prosím?“

Lucie si vše zapisovala do bločku a propiska se jí na dešti rozpíjela. Martin Nehet pohlédl zdráhavě na zápisník a pak na ni. „To tam nepište.“

Majorovou by to ani nenapadlo, ale nechtěla řešit, že jí má detektiv za vesnického hlupáka. Smutně pokývala hlavou a nadřizený pokračoval: „Nechte vyhlásit pátrání, nebude daleko a není nebezpečný, takže ani nevolejte posily, chytme si ho sami.“

„To bohužel musím. Smím se zeptat, co provedl, pane?“

Martin sjel váhavě pohledem na šterk pod nohama: „Pojďme dovnitř, nechci zmoknout.“

Nalézt mrtvolu a vpustit do motelu nebezpečného zločince, bylo pro Dalibora Poštola na jeden den až moc. Těšil se, až usne, probudí se a zjistí, že to byl jen sen. Bylo mu jedno, v jak moc špatném stavu jsou postele, chtěl spát. Pln očekávání prázdného pokoje otevřel ztrouchnivělé dveře. Velmi se lekl, když spatřil Sebastiana Barona opřeného o okno, jak na něho drze hledí: „Jedna z výhod tohoto motelu je, že se nedají zamykat dveře.“

Dalibor nespustil z nechtěného návštěvníka oči. Pomalu zavřel a sedl si na postel. Dodalo mu trochu sebevědomí, že on je státní úředník a čelí zločinci, nad nimiž měli jemu podobní většinu času moc. Odhodlal se dokonce i k sarkasmu: „To je ale náhoda!“

Sebastián trochu odhrnul záclonku právě v čas, aby viděl, jak Lucie s Martinem vchází do budovy. Zatvářil se rozmrzele a zareagoval na Poštola: „Ne, to není. Poptal jsem se u domácí na protivného právníka. Ochotně mi řekla nové číslo pokoje a všechny osobní údaje...“ usmál se, když viděl, jak nenávidného pohledu se mu dostalo od Dalibora „...tohle místo si ani tu poslední hvězdičku nezaslouží, co myslíš, právníku?“ Znova se opřel o parapet a zkoumavě se zahleděl na majestátný les tyčící se nad parkovištěm.

Dalibor se neodvážil udělat sebemenší prudký pohyb a stále Sebastiana Barona sledoval: „Budu křičet, budova je plná policistů.“

Sebastián si vzdychl a letmo se otočil: „Je jich tu asi sedm... ale stejně-být vámi, nekřičel bych.“

„Proč?“

„Protože mám zbraň,“ vyštěkl zločinec a přísně se zahleděl do očí Daliborovi, který si ho v tu chvíli prohlédl od hlavy k patě, ale žádný úkryt pro zbraň nezaregistroval: „Kde?“

„Pro Krista pána! Nesnáším právníky. Nevím kde, asi doma.“

„Co jste provedl, proč vás hledají?“

Baron chvíli mlčel a pak se šibalsky usmál: „Utekl jsem.“

„Proč?“

„Nešťouřejte do toho.“

„Zabijete mě?“

Uprchlík se neubráníl hlasitému smíchu: „Uvidíme.“

Daliborovi se vyděšením sevřelo srdce a jeho hlas přestal disponovat pevným a odhodlaným tónem: „A co po mně chcete?“

„Ukrýt.“

„Proč já?“

„Jste sympaťák.“

„Nesnášíte právníky.“

„Protože se moc vyptávají.“ Sebastián se k němu naklonil co nejbližší a ztišil hlas, aby Poštolovi nahnal strach. To evidentně zabralo, Poštol hlasitě polkl, opatrně se položil na lůžko a mlčky pozoroval trestancovo jednání. Ten se důležitě napřímil a prohlédl si ležícího advokáta: „Čistě teoreticky, právníku, co byste dělal, kdybych vám teď sundal kalhoty?“

Daliborovi ta myšlenka připadala děsivá, ale byl ochoten pro svoje přežití udělat téměř cokoliv: „Navrhujete-li mi nějaký kompromis, abyste mě pustil, pak...“

„Proboha ne! Copak jsou všichni v tomhle kraji tak úchylný?“

Sebastián znechuceně sevřel rty a Dalibor si oddychl.

„Chci vědět jen něco o té vraždě.“

„Máte ji snad na svědomí?“

„Ach, ne, ne. Jen mě to zaujalo... co ty kalhoty?“

„Víte, mám ženu a dceru.“

Sebastián protočil panenky: „Chci vědět, jestli byste se bránil.“

„Ovšem, že bych se bránil, ale policie říkala, že je nejspíš vzal vrah kvůli tomu, že je na nich usvědčující důkaz, a je dost možné, že to bylo *post mortem*.“

Sebastián se pro něco sehnul a Daliborovi přejel mráz po zádech: „Neuvěřitelné. Bavím se tu o vraždě s vrahem.“

„Jste přece právník, děláte to často, ne?“ trestanec byl momentálně pod postelí, takže jeho slova sejevila spíše jako tlumené mumláni. Rychle však vylezl na Daliborova slova: „Jsem rozvodový právník.“

Chvilí musel mlčky snášet Baronův překvapený výraz a pak se rozhodl promluvit: „Jo. Správně. Dělán rozvody a zastupuji lidi v obyčejných hádkách, takže vás z toho nevysekám.“

Odvážil se obrátit na lůžku tak, aby viděl, co dělá zločinec pod postelí, pod kterou se vrátil: „Tak znovu, já jsem toho chlapa nezabil.“

„Ne? A koho teda?“

„Vás, jestli se už konečně nepřestanete ptát.“

Vysoukal se zpod matrace, nyní už ale triumfálně držel úhledně složené černé oblekové kalhoty: „Kalhoty nemá vrah.“

Dalibor se na něho podezřívavě zamračil. Sebastián dotčeně vzhlédl ke stropu a pak kus oděvu strčil právníkovi téměř do obličeje: „Vrátil jsem se tam do pokoje ještě jednou, byly hozené pod skříní, předtím jsem si jich nevšiml.“

Sebastián začal v Daliborovi zdárně vzbuzovat zájem do mnohem větší míry než strach: „Takže to znamená?“

„Že vrahem byla žena nebo...“

„Nebo co?“

„Nebo někdo, s kým hodlal mít styk. To není zločin.“ Rozhodl se raději změnit téma: „Když jste přišel do pokoje, byl celý přikrytý?“

„Ano. Ano to byl.“

Sebastián si promnul bradu: „Hm...a neměl jste tam svoje věci.“

„No, neměl.“

„Takže nemohla vědět, že tam někdo bydlí a mrtvolu najde hned.“

„Je to dost možné, ale třeba jen zpanikařila. Poslyšte, jste si nějak moc jistý, že to byla žena a vůbec...“

„Jistěže to byla žena, proč by měl kdokoliv jiný důvod sundávat mu kalhoty... je to dokonalá taktika, jak dostat chlapa do polohy ležmo. A když už ho tak má, je snadné střelit ho rovnou doprostřed čela.“ Baron dloubl neurvale Daliborovi ukazovákem mezi oči: „Byla to úkladná a dobře naplánovaná vražda.“

„A co s tím mám co společného já?“

„Nevím ani, co s tím mám společného já... Copak se hledá u plánované vraždy?“

„Že by vrah?“

Sebastián se ironicky zasmál: „Přece motiv. Jste přece právník, chlape, styďte se.“

„Vážně by mě zajímalo, proč vás to tak zaujalo. Můžete klidně utéct a nemontovat se do toho... neprásknu vás!“

Baron se zahleděl na modrý upatlaný koberec a odmlčel se. Advokát přemýšlel, zda ho má něčím praštit a utéci, ale nestihl si to rozmyslet, protože začal Sebastián mluvit: „Tak na to už je teď pozdě...“

Lucie Majorová stála opřena o zeď a mračila se na sluchátko olivově zelené pevné linky na recepci u robustní paní: „Haló?“

Střídavě si dávala telefon k uchu a horlivě mačkala jedno a to samé tlačítko: „Je to hluché.“

„Jo. Blesk musel strhnout vedení, to se tu stává často, máme tu vysoký sloupy uprostřed pole. Je to geniálně vymyšlené.“

Lucie se zašklebila a práskla s telefonem.

„Tak pomalu, děvče. Běžte si ničít majetek někomu jinému.“

Policistka si povzddechla a složila hlavu do opřených rukou: „Pardon, závidím vám, že nikomu nemusíte sdělovat špatné zprávy.“

Tělnatá slečna si s námahou sedla na židli a soucitně chytla Majorovou za ruku: „Klid paninko, on to určitě pochopí, komu to máte říct?“

„Vrchnímu detektivovi, panu Nehetovi.“

„Tomu blondatému mizerovi, co po sobě nechal v kuchyni vylitý kafe?“

Lucie nešťastně pokývala hlavou a recepční vyvalila oči: „Huh! Tak to se za vás budu modlit, holka.“

Než stačila mladá policistka něco namítnout, lekla se ruky, která jí sevřela rameno: „Co mi chcete říct?“

„Pane,“ prudce se narovnala a nabrala rudou barvu, „nejde telefon, nemůžu se spojit s posilou z města.“

„To nejsou moc dobré zprávy.“

Majorová sklopila oči: „A nedostanou se sem.“

„No... jsou to i dobré zprávy- v klidu chytíme zločince bez jejich remcání.“

„Ale...“ v Lucii byla malá dušička, když si představila, jak Martinovi pokazí radost.

„Co? Vymáčknete se konečně!“

„Nedostanou se sem, protože před chvílí do jednoho ze stromů uhodil blesk a silnice je zatarasená.“

Nehet se podíval na dceru majitele, kývající hlavou ze všech sil. „To jsou dobré zprávy, nemůže nám uprchnout zločinec... i když ani my se teď nikam nemůžeme hnout. Kdy ho asi tak odklidí?“

Slečna recepční v růžové noční košili se směle vložila do hovoru: „Počítám tak příští měsíc.“

„Prosím?!?“

„To víte, zdejší obyvatelé v tědlech věcech nejsou zrovínka akční.“

„No to je skvělé. Ani nemůžeme zavolat pomoc!“

Martin zuřivě uhodil pěstí do stolu, až málem vyskočily okousané tužky z dřevého kalíšku. Lucie se snažila nadříceného alespoň trochu uklidnit: „Ale ten uprchlík je tu uvězněn. Snadno ho chytíme.“

„No právě!“ Detektiv si hned uvědomil svá nerozvázná slova, když uviděl podezřívavé pohledy obou žen. „Myslel jsem,“ Nehet za žádnou cenu nechtěl být odhalen jako policista, který pomáhá zločinci uprchnout, „že ho nebudeme mít kam dát, až ho chytíme... Počkáme do rána a pak někdo z nás dojde do vesnice.“

Obrátil se teď přímo na recepční: „Tam snad signál je, ne?“

„Ne tak docela, ale po cestě tam je jedna telefonní budka, která má připojení na jinčí vedení, než vesnice a motel.“

„Vítejte v zapadákově,“ vyštěkl na Majorovou, která to vzala jako pokyn, že má jít za ním.

Malý snědý policista v uniformě otevřel dveře pokoje číslo ,4 ‘: „Namátková kontrola pane. Hledáme uprchlého zločince, ale není se čeho obávat.“

Dalibor ležel na boku a podpíral si hlavu levou paží, snažil se na policistu nevinně usmívat, ale vypadal spíše komicky, jak křečovitě přivíral pravé oko pod náparem umělého osvětlení místnosti: „Vážně? A co udělal?“

Důstojník se nejprve podíval za dveře, když nic nenašel, zamířil k velkému oprýskanému šatníku ozdobenému nepovedenými malbami modrých ptáčků.

„Na to byste se musel zeptat vrchního detektiva.“

Otevřel dvoukřídlovou skříň a zase ji zavřel, dále zkontroloval prostor pod postelí, kde mu chvíli trvalo, než si jeho oči přivykly tmě. Dalibor se pověsil hlavou dolů z matrace, aby se také podíval a byl stále neodbytný: „Nezabil toho muže? Jak se tu mám pak cítit v bezpečí?“

Poslední místo, kam se policista podíval, bylo ven z okna: „Je to dost možné, ale ujišťuji vás, že je motel chráněný, jste v naprostém bezpečí.“ *To si teda buďte jistý*, pomyslel si Dalibor.

Když nic nenašel, řekl policista Daliborovi popis uprchlíka a odporoučel se ke dveřím. Dalibor mu s úsměvem kývl na pozdrav, když tu si malý policista všiml čehosi pod peřinou vedle Poštola. Pokynul nechápajícímu právníkovi levačkou, ať zůstane v klidu, a druhou ruku si připravil na zbraň. S vítězoslavným: „Ha!“ odkryl peřinu, ale spatřil jen pár zmuchlaných polštářů.

Důstojníkovi bylo trapně, tak jen zsalutoval a odběhl k dalším pokojům. Hned jak se za ním zavřely dveře, padl Dalibor na postel s úlevným vzdechem. „Nejsi nejlepší herec, ale neprokoukl nás a to je důležité.“ Sebastián bez jediného vrznutí otevřel dveře staré almary. Poštol se zmateně podíval pod postel: „Co to? Jak jste...? Byl jste pod postelí, jak jste se dostal do skříně?“

Sebastián se usmál a oprášil sebe i oblekové kalhoty, které pořád držel v ruce: „Hrál někdy škatulata, právníku?“

„Cože?“

Zločinec si s hlubokým nádechem sedl vedle advokáta: „Byl jsem pod postelí, když ten polda otevřel dveře skříně, tak jsem šel ven na chodbu, nejsem idiot, věděl jsem, že se mrkne i pod postel. Když prohledal skříně, tak jsem se schoval tam, znova už by se na to samý místo nekouknul. Byl jsem prostě všude tam, kde mě neviděl. Haha.“

„Neviděl jsem vás vylézt.“

Baron se ušklíbl: „Jo, jsem fakt dobrej.“

„Co chcete podniknout teď?“

„No... asi takhle: Vyřeším případ, usvědčím vraha, dostanu milost a pak se odstěhuju na Filipíny.“

„Myslel jsem spíš, co chcete dělat se mnou.“

„Ptáte se mě na to tenhle večer minimálně potřetí.“

„A vy mi stále neodpovídáte. Zabijete mě?“

„Pěkně popořadě- nejprve ta mrtvola, pak budu mít čas na hlouposti.“

Dalibor se napřímil: „Prosím vás, nechte mě jít, budu mlčet...“

Sebastián si přiložil ukazovák ke rtům: „Pssst... tak mlčte.“

Poštol se s nepořízenou vrátil zpět do polohy ležmo: „Vy mě stejně chladnokrevně zabijete.“

„Hej! Nejsem chladnokrevný vrah.“

„Takže jste nikoho nezavraždil?“

„To jsem neřekl... jen nejsem chladnokrevný.“

Daliborovi to nepřišlo na rozdíl od Sebastiana vůbec vtipné a nechápal, proč se zločinec směje: „Hej, právníku. Kdybys byl vražedkyně v motelu plném lidí, utekl bys hned po vraždě, když jediné únikové cesty, jako jsou okna a dveře v prvním patře vedou přes recepci, kde tě každý uvidí?“

„Vypadám, jako hlupák? Vrah je podle vás ještě v motelu?“

„Samozřejmě. A máme dost času, abychom ji vypátrali.“

„Máme?“ Libor se posadil a zdůraznil nevěřičně poslední samohlásku.

„Jo. Pomůžeš mi. Máme celou noc.“

„Jak to, že celou noc? Může kdykoliv odjet.“

Sebastiánovi se na rtech objevil letmý úsměv: „Řekněme, že se tu šíří velice důvěryhodný drb o spadlém stromu na silnici.“

„Já nechci.“

„Slibuju, že nebudeš dělat nic nezákonného, právníku. Já být tebou, šel bych.“

„Protože jinak mě zabijete?“

„Ne. Protože to bude zábavnější, než tvůj život.“ Drze otevřel Daliborův kufr a hodil mu oblek: „Prohlédneme si podezřelé.“

JUDr. Poštol si zapnul sako, které přes pruhované pyžamo vypadalo komicky nafoukle, a obul si boty: „A jak to chcete udělat? Promiňte, jsem uprchlý zločinec a řeším tu vraždu, kterou jsem nejspíš spáchal, aby byla legrace.“

Sebastián zněl v Liborově podání trochu jako pubertální dívka se zlomeným srdcem. Jen se zaraženě ušklíbl, z čehož nakonec nějakým způsobem vznikl úsměv. S ráznou elegancí sebral Dalibora za rukáv a vyhodil ho na chodbu. Ten se vrávoravě narovnal ve chvíli, kdy Sebastián sáhl po červené protipožární páčce. S nadšením za ni škulbl, ale místo jakéhokoliv

poplachu mu zůstala v ruce. Nelámal si tím hlavu, zahodil ji za sebe, a co nejhlasilěji zvolal na celý motel: „HOŘÍ!“

Zatímco se snažil Poštol o navrácení sluchového vjemu, Sebastián Baron se nadšeně smál davu složenému z panikařících lidí, řítících se z konce chodby ke schodům. Většina byla v pyžamu a nočních košilích. Sebastian se je snažil korigovat a mimoděk se jich ptal, jestli v pokojích nezůstal ještě někdo. Přitom si je všechny prohlédl, sice spěšně, ale důkladně. Sázel na to, že většina z nich je tolik v šoku, že si ani nevšimnou nepatrné podobnosti mezi ním a popisem uprchlíka, co se teď schovává v komplexu. Z větší části tvořili skupinu vyděšených hostů muži a děti. Suma sumárum našel Sebastián asi jen tři potenciální vražedkyně a dobře si je zapamatoval.

Celá chodba se vyprázdnila a zůstali tu jen oni dva: „Vy... dělá vám dobře strašit lidi?“ Daliborovi stále bušilo srdce jako o závod.

Baron ho jen umlčel tichým: „Pssst.“ A jako zhypnotizovaný se přiblížil ke čtvrtým dveřím po pravé straně. Až na tyhle byly totiž všechny jiné otevřené. Pomalu váhavě se to rozhodl změnit a vzal za kliku. Pokoj, jako všechny ostatní- strohý, špinavý a nevkusný. Nic zvláštního, až na dokořán otevřené okno.

Jak se Baron k plápolajícím záclonkám přibližoval, čím dál víc chvátal. V plné rychlosti se zarazil o parapet a vyklonil se z okna. Hleděl na tmavou zem asi čtyři metry pod ním. Spousta popelnic a různých beden a přímo pod Sebastianem, tam pod oknem, mrtvé tělo.

S velikou rychlostí opustil útroby motelového pokoje a řítil se ke schodům, za rukáv držící Poštola. Zatřásl rukou, za kterou nebohého advokáta vedl: „Sundej to.“

„Prosím? To je moje nejdraší sako a hlavně jediné, co tu mám, jestli mi ho...“

Dalibor nestačil dokončit větu a Sebastián z něho bez dovolení strhl drahou část oděvu a navlékl si ho přes svou bundu. Ohrnul si límec, čímž si zakryl krk s řetízem. Za ním v pyžamu kráčející úředník jen nechápavě rozhazoval rukama a chtěl se evidentně na něco zeptat, když tu se znechuceně ušklíbl nad Baronem, který si plívl do dlaně a prohrábl si jí vlasy, čímž eliminoval svou patku: „To je aby mě nepoznali.“

„Jistěže, na to ještě dokážu přijít sám, ale nestačilo by si jen sundat mikinu a ten řetízek?“

Sebastián se zastavil a zprudka se otočil na Dalibora s výstražně zvednutým ukazováčkem: „Zaprvé: Tohle není mikina, ale džínová bunda a zadruhé: Tenhle řetízek si sundám jen v případě své vlastní smrti!“

„Vy jste narcis.“

„A vy hlupák. Můžete mi tykat. Jdem.“